

Агоп Мелконян

Платинената пантофка

На Виктор

1

Раз-два-три... Раз-два-три... Отмерен такт, галантен жест, поклон с усмивка. Златното флагче на косите й. Разпилени звезди по копринената рокля. Лице, алено като кръв и бяло като сняг.

Всичко бих приел – многоглави хидри от кондензираща се материя, червенополи медузи с очи от метализиран водород, мислещи облаци междузвездна плазма, хищни колонии от мегабактерии, сплетени на витла в мрачните леговища на времето. Но не и това. Не защото е необикновено, изумително, а тъкмо обратното, защото е изящно и възхитително като детски сън. В самотата ни ОНЕЗИ дойдоха неочаквано, преглътнахме възклицанията, Шърууд не намери време за своето класическо „Шокиран съм!“ А после – този валс. Раз-два-три... Раз-два-три... Едно мишле разхожда гъвкавите си пръсти по черно-белите правоъгълничета на клавиесина.

В началото беше кошмарът на деветстотин деветдесет и седем деконощия път. Отлетяхме на трети ноември преди три години, след четири месеца бяхме около Марс, от април до юни пресичахме пояса на астероидите, накрая покълна моравата пъпка на Юпитер. Няма нищо потвратително от населената с видения пустош на космическото пространство, от самотата в черупката на безсилието, от тишината без дъно. Сетивата чакат дразнителите и запълват безмълвието с измислици, потъваш в тях, протягаш с надежда ръце, но спасението и човекът до теб са обърнати гърбом и мъртвилото е толкова плътно, че ударите ти потъват в него като в еластична ципа.

Когато за първи път видях Юпитер отблизо, заприлича ми на препълнен балон, в средата – ален нар, пристегнат от тъмносини спирални артерии, с едра оранжева зеница, плътна, неподвижна, студена. Разбиха, че говоря за Червеното петно (отблизо то е доста по-различно и страшно!). Нашият „Санчо Панса“ бавно ротираше около оста си за изкуствена тежест и Окоето през равни интервали изплуваше в каютата ми, надничаше през спуснатите шори, усещах по тила си парализиращото му докосване като ръка на измамник; влизаше при мен в часовете на почивка, лягаше на леглото до изтерзаното ми тяло, целуваше брадясалата ми буза и настояваше да си спомням разни неща – например погребението на мама. Или за теб. Не знам защо, но Окоето много настояваше да си спомням за теб.

Няколко седмици живеех под терора на Окоото, затова се зарадвах, когато Шърууд оголи пожълтелите си зъби в усмивка и рече:

– Шефе, утре можем да започваме. Ще активизираме Червеното петно с бързи неутрони. Ниехоф ще измерва вторичната радиация.

Станахме рано. След скучните тридесет минути мускулно натоварване, без дори да закусим, отидохме в апаратната и започнахме подготовката на експеримента. Работехме с желание, сякаш всеки искаше да отмъсти на Червеното петно, запълващо и без това напрегнатите ни нощи с подозрения и страх. Шегувахме се, бърбяхме глупости, Ниехоф разказваше за своята първа любов...

Да ти представя и четвъртия член на екипажа, единствения с женско име и женски навици – Миранда, корабния робот. Тя наистина е нетърпимо любопитна и бърлива, почти суетна, помни всичко с подробности, трябва да ни следи, да се грижи за нас, да ни развлича. Дори Роланд Ниехоф понякога се шегува: „Ех, ако можеше и да се целува...“.

Към обяд всичко беше готово, предстоеше последното атестиране, но Шърууд се устреми към един двадесетсантиметров шницел от соя и ние го последвахме.

Точно тогава се чу пронизителният писък на алармената инсталация.

Още не бяхме се опомнили от виещите звуци, когато Миранда каза на-страшното изречение, което някога съм чувал:

– От червеното петно, излетя кораб към „Санчо Панса“!

2

Щастливец си ти, няма да преживееш това. И не защото безстрастният глас на Миранда ритна старата училищна догма за нашата самотност и изолация. И не защото чудото наистина пълпеше по екрана на видеоскопа, а защото още не знаехме какво носи тази мушица в корема си.

Нямам време да ти описвам всичко с подробности: хаоса, объркването, атавистичния страх; треперещите космати ръце на Шъруд, когато докосваше окуляра на телескопа; нелепата надежда на трима мъже, които не искаха да повярват на очевидното. И как ще посрещнеш това предизвикателство на съдбата? Астронавтичният кодекс не предвижда чудеса, но корабът летеше към нас, въпреки своята невъзможност, въпреки всякакви азбучни наставления. Два конуса, съединени със сфера, в средата смешно стърчащ дълъг слънчев панел – заприлича ми на кокоши крак, честна дума, просто това ми хрумна внезапно.

Непрекъснатата издавах заповеди, за да прикрия, че нямам план:

– Двете извънбордови камери да следят кораба! Необходим е пълен запис на всички излъчвания. Роланд да се заеме с маршовия двигател. Трябва да се подготвим за внезапен старт, ако демонстрират враждебност. Миранда да обработва данните от траекторията им! Шъруд да не гледа като кретен!

Разбирах само едно – трябва да се работи; след хиляди денонощия безделие мозъците и ръцете ни бяха станали лениви.

Роланд тайно глътна таблетка.

Страх от шокиращата неизвестност

– Извършиха корекция и влязоха в нашата орбита! – докладва Миранда.

Очаквах ли го? Сигурно, но не го исках. Нататък не виждах път. Едва ли ще ме оправдаеш, но предпочитам да си отидат, да минат покрай нас и да отлетят, без да ни забележат – все едно накъде. По дяволите всякакви контакти!

Но сега в мен звучи поредица от слънчеви тонове, залепени един след друг по законите на изяществото. Раз-два-три... Раз-два-три...

– Излъчиха опознавателни знаци! Чакам заповед.

После...

Заповед ли? Ах, да... А ти как ще постъпиш? Не, все едно че си тук и трябва веднага да решиш. В същата минута! Ще се спасяваш ли? Или

ще отвориш гостоприемно вратите пред онова, от което се страхуваш?
Реших.

Няма да описвам всички процедури около съединяването, манипулациите в изолационната – няма смисъл, спести ми поне това. Не искам да го преживявам отново, не мога.

После шлюзът се вдигна.

3

После шлюзът се вдигна.

Запази спокойствие и ми вярвай. Всичко, което ще ти разкажа, е святата истина.

После шлюзът се вдигна!

Ако не повярваш само на една дума от моя разказ, спри до нея, не продължавай. Ще обидиш мен, Ниехоф, Шърууд. ТЯХ ще обидиш с недоверието си.

В началото избухна пламъчето на златистите ѝ коси; пробягна като искрица, блесна с отраженията си, защото плитката ѝ беше обсипана със звездички. После чипото ѝ носле като пързалка; очите, измити от някакво фантастично синьо (при нас никога не си виждал такова синьо!). Накрая бялата ѝ копринена рокля с голяма светлорозова яка, от която се стичаха щедри водопади коприна.

– Не ни ли очаквахте? – каза тя с усмивка.

След нея се вмъкна мъничко човече с дебели устни и висока шапка, подскачаше смешно на червените си ботушки, като поглаждаше с ръка виолетовата си ливрея. Държеше за ръка войниче с пушка и тиранти, което крачеше, без да свива коленете си.

– Добър ден, астронавти! – викна войничето с нарисувани черни мустачки. – Почетната гвардия на царство Бирлибания ви поздравява!

– Приятно ми е, Палечко! – представи се малкото човече, покланяйки се ниско.

След тях влязоха и другите. Всички бяха различни, облечени пъстро и красиво, като оживели фантазии, като шарени измислици. Правеха малък реверанс, усмихваха се сърдечно.

– Господи, какъв е този цирк! – изкрещя Шърууд.

– Защо цирк, господине. Това е контакт между братя по разум – рече Котаракът в чизми.

Направих крачка напред, трябваше да започна от някъде, да поема разговора....

– Аз съм командирът. Казвам се Антон. Може би първо трябва да се запознаем.

И те започнаха да се представят. Онази, със златистите коси, беше Спящата красавица. Тук бяха и Пепеляшка, и Малката кибритопродавачка, и Червената шапчица, и Оловното войниче, и Елиза – нали я

помниш, на която братята са диви лебеди, – и Палечко, и Малкия принц, Василиса, Буратино, Пипи Дългото чорапче – всички, всички! Дори и моята Снежанка.

Стояха пред нас такива, каквито ги знаем. Каквито са идвали в сънищата ни, в онези стари цветни сънища, които принадлежат на всички. И са докосвали клепачите ни вместо „Лека нощ!“, след това вместо „Добро утро!“, оставяйки по нещо красиво до самото ни начало.

Сега ми е лесно да говоря, да се хваля, но тогава...

Опитах се да представя екипажа, излезе глупаво, защото бях прекалено сериозен. В този миг в цялата Слънчева система едва ли имаше същество с по-идиотска физиономия от Шърууд (сигурно, защото не можех да видя себе си.) Ниехоф стоеше встрани, безмълвен и непроницаем.

– Съвсем сме различни. Вероятно ви изглеждаме странно, особено аз. – каза Буратино.

– Нищо подобно! – реагира взривно Шърууд. – Глупаво сега изглеждаме ние с нашите нормални мутри. А ти, с дългия нос, наистина ли си от дърво?

– Честна дума. Дървото може да пренася и натрупва вещества, значи може...

– Не може! – категорично отсече Шърууд и обърна глава, за да демонстрира, че въпросът за него е решен, но секунда след това – вероятно, за да бъде по-убедителен – отново се извърна към всички и започна с тържествен глас:

– Аз не вярвам! Включени сме в някакъв опасен експеримент. Това не може да бъде, просто защото е невъзможно. Все едно дали халюцинираме спонтанно, или е външна намеса. Все едно – не вярвам!

Нашите гости го гледаха объркано и тревожно.

– Обидно е, момчета – започна Елиза. – Виждате ни за първи път и изведнъж „Не вярваме!“.

– Ама наистина е обидно – намеси се след нея и Оловното войниче. – Аз по устав трябва да имам воинска чест и... Нали така, Доналд?

– Хич не ми пука какво точно трябва да имаш – вметна патето Доналд.

– Ние ли не ви познаваме? – изкрещя отново Шърууд. – Всички ви знаем, до един!

Тогава нещо се събудиш и властно нахлу в мен.

Доковане до лицето ѝ, бяло като сняг и алено като кръв, под елхата, от която валеше огнен дъжд в разтворените ни шепи. Шоколадени бузки, магията на пламналите конусчета, многоцветните отражения на стъкълцата, играта на фойерверките, паяжината от книжни лентички. И тя, като восъчна фигура до Дядо Мраз. Тънките гласчета на другите ме притискаха, всички искаха да отидат до нея, затова не чух думите ѝ, видях само как избухнаха светлинките на целофанената обвивка на подаръчето, спряха за миг до панделката, после продължиха към звездите и точно тогава – доковането на лицето ѝ. Ухаеше на вятър и борови съчки. Когато ме целуна, чух звънчетата на горската шейна, звънливия смях на джуджетата, после тя влезе със заскрежени ботушки в смутената ми душа, научи ме да се връщам насън при нея, за да ме докосва пак и пак със студеното си като снежинка носле. И никога повече не дойде; на следващия празник Дядо Мраз миришеше на вино, а Снежанка беше с черен грим под очите.

Видях я едва сега, на стотици милиони километра от фоайето на старото кино с мирис на цигари и влага (там работеше татко), пред мрачния силует на Юпитер; прониза ме полузабравено ухание на вятър и борови съчки и желанието да я докосна, за да се убедя, че съществува и не видение е живяло в мен през всичките четиридесет години.

– Не знаете истината – за първи път се обади Ниехоф. – Ние наистина ви познаваме, вие сте герои от нашите приказки.

– А какво е това приказки? – попита Пепеляшка.

Всезнаещият Шърууд се смути, а Роланд започна разсеяно да регулира камерата.

– Литература за деца. – поднесе веднага услугите си Миранда.

– Какво значи литература? Какво е това деца?

– Литературата е светът, направен с думи. – опитах се да бъда понятен аз. – А децата... Те са много малки.

– Малки като мен? – попита Палечко.

– Почти. Те не познават нещата и ние им ги даваме с думи.

– А аз съм малък заради намалената функция на хипофизната жлеза.

– Стига! – изкрещя Роланд Ниехоф. – Аз съм плакал за теб.

Палечко се смути и се обърна към Котарака с чизми:

– Нали така беше? Хипофункцията на еозинфилните клетки в предния дял на хипофизата.

– Ей, вие – обади се Мишлето Мики. – Станахте много сериозни!

Запали кибритена клечка и я лапна. Свали черния си цилиндър и в него избухна букет от гълъби, апартната се напълни с удари на крила и бели пера, а след тях потече река от разноцветни ленти, смутени безпомощни зайчета и флагчета с нарисувани моркови.

– Заприлича на зверилница! – промърмори Шърруд.

– Какво пък толкова, приятно е. – отговори му Роланд през смях и хукна да гони един гълъб, всички ръкопляскаха, а Мики продължаваше да залива странната си компания със сгъваеми часовничета, чадъри, пухкави пантофки и бонбони.

– Насам, насам, търсачи на веселия! Световноизвестният чародеец Мишлето Мики от мистериозните острови Балуба-ба предлага радост в пакетчета! Точно тегло и високо качество! Няма лъжа и измама, няма тайни съглашения с дяволи! Всичко е ловкост на ръката и тайна на реквизита!

Над главите ни се сипеше приказен дъжд от чудесии, залата пламна от цветове и глъч, разлюля се от смях и тогава се чу тревожният сигнал на Миранда и всички млъкнахме.

– Не разбирам нищо, нищичко! – каза роботът.

4

– Ей, вижте, момчета и момичета, вижте! – и Буратино започна да подскача на един крак. – Тези и тримата са еднакви, ехе-хеее...

Другите започнаха да подскачат след него и да припяват: „Всички са еднакви! Всички са еднакви!“.

– Как еднакви? – озъби се Шърруд.

– Ами така, като по модел. А ние сме различни.

– Това не е предимство. И зависи от генетичната програма.

– Прав е – добави мъдро Доналд. – Ще знаете, зависи само от генетичната програма. В книгата на Умния таралеж, който стана академик, пишеше, че е възможно да има и такава цивилизация, тоест – отделните екземпляри да си приличат. Аз не вярвах, но фактите ме убеждават.

– Лошо им работи матрицата – продължи Котаракът с чизми. – Като че ли е заяла на един и същ зъбец. Но предлагам да им простим, те не са виновни...

– Така трябва да бъде! – опита се да опонира Роланд. – Вие като сте различни, как се продължавате?

– Да се продължаваме ли? – опули се Оловното войниче, сякаш долавяйки в този глагол някаква смътна приятност.

– Точно, имам предвид като умре...

– Млъкни, Роланд! – креснах. – Не казвай тази дума за тях, моля те.

– Странно е, че ни познавате. Ваши хора не са идвали насам, нали? – попита Алиса.

– Не са.

– А, веднъж един дойде – започна Пипи Дългото чорапче. – Честна дума, казваше се Хай Шан и беше от Гватемала, където всички вървят заднишком. Аз точно подпалвах Вила Вилекула, когато дойде господин Нелсон и ми каза, че Хай Шан първо си бръкнал в носа, а после помислил ушите на коня за сладкиш и ги изял.

– Много лъжеш, Пипи! – сръга я Василиса.

– Ама нали вече казах честна дума, защо да не лъжа?! Обаче този момент един облак ми облиза сладоледа – много нахакан облак! – и аз не можах да видя Хай Шан.

– Тази не беше ли от Астрид Линдгрен? – попита Миранда.

– Не, аз съм от Белгийско Конго, където всички лъжат. Започват в

седем сутринта и продължават до залез слънце.

– Не, ти си от Астрид Линдгрен! – тълпо настояваше Миранда.

– Добре де, много важно! Ти пък си от Страната на квадратните кратуни!

Така си говорехме, беше приятно, вярвай ми. С тях ставахме мънички, по-ниски от лалетата, отваряхме скърцащите врати на отдавна ненаселвани крепости, докосвахме с магически жезъл забравени спомени и те се събуждаха. Аз исках да съм близо до Снежанка. Смешно ли ти е? Астронавтът първа категория, командирът на „Санчо Панса“, побеляващият междупланетен скитник и авантюрист искаше да докосва белите къдри на роклята ѝ. Смешно ли ти е?

Във всеки от нас, колкото и уморен да е той, живее едно дете, което се промъква през тайните входи на таваните и зад прозрачните завеси на паяжините открива своето царство, затворено в няколко изкорубени куфара. Там непременно има грамофон с фуния, счупен бинокъл, книжки с плесенявали страници (шшт! – на корицата мъж и жена се целуват!), старо войнишко кепе, скъсана лява обувка, пожълтели снимки, на които не можеш да познаеш никого. И – щях да забравя – нещо, което може да служи за пушка. После излизаш на заляната от светлина улица, между паветата расте трева, стъкълца бляскат като мъниста и отгоре идва бай Александро, дето продава играчки с дървени гимнастици и вика момичетата в своето мазе, ама те още не отиват, по-късно ще разберат какво се прави там, а сега играят с теб в онзи рай между пет къшетата.

– Аз те помня – сбрах смелост да започна. – Мама ме заведе в старото кино, ти седеше до Дядо Мраз, запалих бенгалски огън и заваля светъл нишковиден дъжд. Ти ми подари книгата за Моливко и един дървен камион.

– Никога не съм идвала на Земята – рече Снежанка.

– Ти беше, помня. В същите дрехи беше. Аз толкова дълго те гледах като унесен, че момчето отзад ме избута – и то бързаше за подаръчето. Не исках да си тръгна, даже те сънувах.

Тя започна да се смее:

– Имаш някаква грешка. Нашите кораби са малки и не могат да летят на огромни разстояния.

Тя беше, тя! Като сега си спомням. Докосна се до лицето ми. Шоколадените бузки, пламналите конусчета, играта на фойерверките... Тя беше, как мога да я забравя.

На другата година не дойде, мислех да ти се сърдя.

Така ѝ говорех – смешно ли ти е? Но ако не вярвам, ще ми бъде

празно и трудно.

Мишлето Мики извади от цилиндъра си мъничък клавиесин и започна да разхожда гъвкавите си пръсти върху клавишите му. Раз-два-три... Раз-два-три... Отмерен такт, галантен жест, поклон с усмивка. Слънчев валс по законите на изяществото. Поканих Снежанка и я докоснах. Не само я докоснах, прегърнах я и танцувах с нея, с истинската. Престани да се смее!

Танцувахме двамата четиридесет години след единствената ни среща в старото кино с мирис на цигари и влага. На пода имаше хиляди скъсани билети, а аз мислех, че това са снежинки. Докоснах изящната линия на раменете ѝ. Ухание на гора и борави съчки. Раз-два-три...

Тя е била, тя!

Не се сърди. Обичам майка ти, но това е друго. То не може да се обясни.

И Роланд танцуваше, с Пепеляшка. Тя беше сложила глава на рамото му като влюбена. А Шърууд не можеше да събере смелост, не вярваше.

Раз-два-три... Раз-два-три...

5

– Вие от коя планета сте? – попита Малкия принц. – На баобабите или на розата, на царя или на бизнесмена?

– На нашата планета има от всички. – отговори Ниехоф.

– А моята лисица там ли е?

– Има една лисица – усмихна се Роланд. – С най-простата тайна: най-хубавото се вижда само със сърцето.

– Тя е! А защо не ме вземете с вас? Аз мога да летя, познавах един чичо със самолет, който ми нарисува овца.

– И аз го познавам – продължи Роланд. – Казва се Антоан дьо Сент Екзюпери.

– Не помня вече, толкова хора съм срещал. – погледна ни виновно Малкия принц.

– Защо го лъжеш, Ниехоф! – не издържа играта Шърруд. – Каж ми истината за нашата приказка. Да, ние всички ви познаваме от нашите приказки.

– Може – отговори Котаракът с чизми. – Но ние живеем на Червеното петно, откакто съществува светът. Така пише и в книгите на Умния таралеж: „Ние сме вечни, защото сме необходими. Ние сме навсякъде и във всеки, защото сме необходими.“

– Но в нашите книги ви има, обясни това! – продължаваше Шърруд с досадна упоритост.

– Не знам, господине, не разбирам как може да е станало. Сигурно се проектираме някак в душите ви или с някакви излъчвания... Нищо не мога да кажа. Такава е нашата цивилизация – всички сме различни и от самото начало сме разделени.

– Разделени ли? – попитах.

– Разделени сме на добро и зло – продължи Котарака с чизми. – Так се се родили – едни са добри, други са лоши. Планетата ни беше от две равни половини, в едната живеехме ние, в другата – лошите. Но те започнаха война срещу нас. Министър им е Карабас Барабас, а генерал – Деветоглавия змей. Ние нямаме оръжия и те ни побеждават лесно.

– А защо не си направите? – попита Роланд.

– Тогава вече няма да сме цивилизацията на доброто. Трудно е да се бориш с тях, всички са зли – и Баба Яга, и Грозната вещица, и Пъпчивия великан, и Злата магьосница. Окупирват наши територии, свиха ни

съвсем. Вижте колко малко остана от Червеното петно.

– И вие не се съпротивлявате? – намеси се Шърууд.

– Искаме да ги направим добри.

– Глупости! – скочи Шърууд. – Злото никога не става добро.

– Става, господине, става – каза Василиса. – Но трябва много да вярваш.

– Но докато ние си вярваме и превъзпитаваме, те ще ни унищожат! – възкликна Оловното войниче. – Дайте ми истинска пушка и...

– Дошли сме при вас да преговаряме. – рече Котаракът с чизми.

– Можете да започвате. – подканих ги. – Имам пълномощията на Земята.

– Външнополитическият съвет на Бирлибания реши да се обърне към вас с молба за помощ – рече бавно Котарака с чизми като опитен шарже д'афер.

– Не разполагаме с оръжия.

– Оставете оръжията – продължи той. – И без това няма да ги използваме. Искаме само да подкрепите цивилизацията на доброто в дипломатическите сфери.

– Изглежда лесно, но не е. – каза Ниехоф. – Ние имаме началници, център, световна организация. Трябва да се допитаме до тях.

– Защо, нали става дума за доброто?

– Дори и тогава нашите хора трябва да кажат да или не. Ще ни отнеме едно-две денонощия. А може и повече. – Аз умишлено исках да отложам, за да преценим добре нещата. Бях объркан.

– Това беше всичко. Ние се оттегляме с надежда – каза дипломатът с чизми и стана. След него станаха и другите и започнаха да се сбогуват.

Преди да влезе в изолационната, Снежанка пак докосна бузата ми със студеното си като ледено късче носле и съвсем до ухото ми прошепна:

– Сигурно съм била аз...

И нищо повече. Отидоха си. В залата останаха само трима брадясали мъже в компанията на един досаден робот.

6

Мълчахме час или повече. Трима мъже, прекарвали заедно деветстотин деветдесет и седем денонощия в ужасната прегръдка на Космоса, нямаше какво да си кажат. Само Шърууд веднъж наруши тишината с предложение да хапнем, но призна, че той самия не бил гладен, и продължи да гледа през илюминатора към Юпитер. Ниехоф въртеше превключвателите на магнетофона уж равнодушно, но съм сигурен, че търсеше точно видеозаписа на танца. Вероятно всички искахме да върнем записа в самото начало и да преживеем отново слънчевия парад, но никой не събираше смелост да го каже, страхувайки се от острия език на останалите.

Дълга пауза от безсилието да върнеш времето, отчайващо разтеглени минути тишина, в които търсиш подкрепа за надеждата и вярваш, че нещо ще стане. Играеш на равнодушен, а вътре – твърд съсирек от безнадеждност. Залагаш на смъртно щастливата си съдба, искаш тя да направи онова, което ти не смееш, у сама да си свърши работата, за да се отпусне непрекъснато нарастващото и отдавна формулирано желание в теб. Пренасяш се цялостно в нейната власт, започваш да вярваш в чудеса, да залагаш на тях, да се уповаваш на слепия случай. И тогава той ти се усмихва.

– Я виж, шефе! – изкрещя Роланд. – Под пулта има някаква пантофка!

Съвсем обикновена пантофка с платинен цвят.

– Чия ли е? – попитах наивно.

– Знам коя си забравя пантофките след бал. – усмихна се Шърууд и погледна многозначително към Роланд, а той, горкичкият, се изчерви.

Залата отново се събуди.

– И какво ще правим сега? – попитах.

– Как какво! – избухна Шърууд. – Писано е: ще търсим крачето на тази пантофка.

Все пак аз бях командир и трябваше да направя още един опит.

– А Земята? Няма ли да се обадим на Земята?

– Не бъди наивник, Антошка. Никой няма да ни повярва.

Ясно.

Сега всеки е в каютата си и се подготвя за старта към Юпитер. Шърууд искаше да подреди записките си по физика на междувездната

плазма, а Роланд отново да погледне колекцията си от стари пощенски марки. След петнадесет минути ще се съберем в командната зала. И тръгваме.

Използвах почивката, за да подготвя този запис за теб. Ще включа автоматичния предавател и скоро ще го имаш.

Още ли не вярваш? Ако е така, нямам повече какво да ти кажа.

И все пак най-странното в чудесата, както е рекъл един древен мъдрец, е, че те се случват. Особено красивите чудеса.

Не знам какво ни очаква на Юпитер, не мога да си го представя. Но ти гледай вечер с телескоп Червеното петно, по него най-добре ще разбереш дали сме победили.

Не ти казвам сбогом.

Може би ще бъде страшно. Но ние винаги трябва да тръгваме, щом Доброто ни вика.

Нали, момчето ми?

КРАЙ

© 1980 Агоп Мелкоян

Сканиране: Преслава, 2006

Агоп Мелкоян, Спомен за света – сборник разкази и новели, изд. Отечество, 1980

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/446>]